بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

غزل

در مدح یا دُرِ درماندگان دستگیر بیچارگان خواجہ خواجگان حضرت خواجہ معین الدین الحسن السنجری چشتی رحمۃ اللہ

من تصنیف سلطان العاشقین معارف آگاہ حضرت خواجہ مستان شاہ صاحب کابلی رحمۃ اللہ علیہ

تو پیران را ہمہ پیری معین الدین اجمیری — مرادِ رغم نہ بگذیری معین الدین اجمیری

رسول اللہ چہ دُر صفتہ تراھند الولی گفتہ — نہ کس را راز نہفتہ معین الدین اجمیری

منقش شد جبینت را کہ من تا حبیب اللہ — شہید العشق حق آگاہ معین الدین اجمیری

ترا از اَولیاءَ اللہِ لاخَوفٌ بہ برِ خلعت — بسر تاج ھل اتیٰ داری معین الدین اجمیری

دُرِ دریائے مکنونی حبیبِ ذاتِ بیچونی — خلیلِ خواجہ ہارونی معین الدین اجمیری

انیس رُوحِ پاکانی جلیس قدسِ سبحانی — جہاں چوں جسم تو جانی معین الدین اجمیری

سرِ و سردارِ چشتیاں دل و دلدارِ چشتیاں — غم و غمخوارِ چشتیاں معین الدین اجمیری

ہر آں اشخاص چشتی شد بامرِ حق بہشتی شد — بدین اللہ پشتی شد معین الدین اجمیری

زحق گردیدہ الہامت بہشتی شد مریدانت — ختم بالخیر انجامت معین الدین اجمیری

کسی محروم زاں درگہ نگشتہ اے شہِ والا — بکن حاجت روا ما را معین الدین اجمیری

مریدانت خدا خواست بامرِ حق خدا دانست — بقا باللہ خدا شان ست معین الدین اجمیری

بشد یک عمر مستان شاہ نہادہ سر بران درگاہ

شیئاً اللہ شیئاً للہ معین الدین اجمیری

مُسَدّس

تصنیفِ حلقہ بگوشِ ازلی خاکسار محرم علی چشتی اڈیٹر اخبار رفیق هند لاهور

مُرید سلطان العاشقین معارف آگاہ حضرت خواجہ مستان شاہ صاحب چشتی کابلی رحمۃ اللہ علیہ

همه مرہاد و دیری و کنشتی — بدیدم لُعبتِ سنگی و خشتی
مرا چوں در غلامانت نوشتی — همی خوانم دریں آفات زشتی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

اگر بر چشم و بر فرقم نشینی — کرشم ناز ترا چوں نازنینی
دلم را چاک کردہ گر بہ بینی — بیابی نقشہائے یا معینی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

چه غم باشد اگر جانان تو باشی به این دیوار پشتیبان تو باشی
سفینه بهر این طوفان تو باشی بورطه نوح کشتیبان تو باشی

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

شہا من گشته ام بیجان و بیدم ازیں موج بلا و زیں طلاطم
چو نام نامیت شد اسم اعظم دریں بیچارگی پس چوں نخوانم

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

همیدانم که ایں شور قیامت همه از جرم و عصیانست شامت
بامید ورود فیض عامت کنم در بحر عصیاں ورد نامت

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

ببیں ایں بندهٔ غرق گناہاں سراسر بستهٔ امواج عصیاں
بکن رحمے خدارا شاہ شاہاں وگرنه میروم در زور طوفاں

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

همی گویند بدخواہان تاری که چشتی ماند شد در بیقراری
ز چشم رود خونی گشته جاری تو آخر غیرت ایں نام داری

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

مرا چوں رتبۂ خادم بدادی   چساں بینی بحالم ایں بہ بادی
برائے دشمنانم گشتہ شادی   فغاں اے شاہ من زیں نامرادی

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

ببیں بشیدہ اعدایم ضرر ہا   برائے خرمن من صد شرر ہا
ز ہر سو میرسد پیشم خبر ہا   کہ بہرم تیز شد تیغ و تبر ہا

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

اگرچہ راندۂ ہر دو جہانم   نہ آخر اے شہا از بندگانم
دریں احوالِ بد از در مرانم   بغیر از نامِ تو دیگر ندانم

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

شہِ مستان کہ او جان جہانست   مرا از لطفِ شاہی خواندہ جانست
چو جانِ جانِ عالم سرگران است   دریں امواج طوفان نغمہ خوان ست

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

اُمید ساحل اینجا چوں سراب است   چناں ابرِ کہ مخمورِ شراب است
بہر جانب کہ بینم شورِ آب است   چپ و راستم ہجوم اضطراب است

بگرداب بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

نمی یابم ذرۂ روشنائی
دریں سیلابِ غم کن ناخدائی

شناور من نیم تو آشنائی
کجائی نوحِ چشتیاں کجائی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

بسویم آمده غولِ نهنگاں
بہ ہر سو لطمۂ افواجِ طوفاں

نہ لنگر مانده از کشتی نہ سکّاں
فغانی یا معین پیشِ تو افغاں

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

نمی گویم کہ در دُنیا خدائی
چو پیرِ ما مریداں ناخدائی

ولیکن کے ز ذاتِ حق جدائی
دریں احوال یک جلوہ نمائی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

بشانِ خواجہ عثمانِ چشتی
ببیں ایں چشمۂ نیسانِ چشتی

کہ نام نامیش ایمانِ چشتی
نگاہِ رحم کن بر جانِ چشتی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

طفیلِ قربِ شاہ بختیارم
اگر دیدی مرا شد بخت یارم

نگاہے کن بریں احوالِ زارم
وگرنہ بر درت جاں می سپارم

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

به صدقِ آنکه سلامت را گهر شد	زفیضِ عام تو گنجِ شکر شد
نگاهے کن که حالِ من بتر شد	ازاں دردِ خودم شام و سحر شد

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

بعزّو جاهِ آن مقبول شاهی	حضورِ پاک محبوبِ الٰهی
بکن رحمے دریں حالِ تباهی	مرادِ دین و دُنیا تو پناهی

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

طفیلِ جوشِ عشقِ شاه مستاں	که دارد با تو آں جانِ عزیزاں
نگاه رحم بر چشتی بے جاں	وگرنه خائف است اکنوں ز طوفاں

بگردابِ بلا اُفتاد کشتی
مدد کن یا معین الدین چشتی

در مدحِ سلطان المشائخ حضرت خواجہ سیّد نظام الدین محمد محبوب الٰہی چشتی رحمۃ اللہ علیہ

صبا رہی چو بہ دہلی بکوئے آں جانی ۔ زمن سلام و پیامے بوے تو برسانی
کہ اے نظامِ جہاں فخرِ خانوادہ چشت ۔ برائے تست مُسلّم خطاب سلطانی
تو ای زعشق رسیدی بشان محبوبی ۔ تو ئی کہ بندۂ و محبوب پاک یزدانی
بغور چونکہ بدیدم رخت بدانستم ۔ عیاں است جلوۂ ربّی بشکل انسانی
بچہرہ ات ہمہ انوارِ احمدی پیداست ۔ زمصحفِ تو عیاں ہست شانِ قرآنی
بیا درِ روئے تو بودن ترا پرستیدن ۔ ہمیں ز پیرِ مغاں یافتم مسلمانی
چہ باک و ارم ازیں زاہدانِ ظاہر بیں ۔ اگر کنند بمن طعنہ ہا زنادانی
مرا چہ کار بہ کیش و بہ مذہب و ملّت ۔ خدا گواہ ست کہ شاہا مرا تو ایمانی
زفرقتِ تو شہا بندہ ات جگر خون ست ۔ بروزِ عُرسِ خود اے کاشکے مرا خوانی
بہ پیش روضۂ تو زار نالہا بہ کشم ۔ کنم طواف حضوری بچشم گریانی
گہے برقص در آیم بذوق و مستیٔ عشق ۔ گہے بوجد بہ بنیم سماع روحانی
حجاب دور کنم فاش ذکرہا گویم ۔ کہ من زہجرِ تو دیدم چہا پریشانی
خدا کند کہ کنم من زیارتِ دہلی ۔ کہ ہست خوابگہِ عاشقان سبحانی
چو بخت یار شود سوئے درگہے بروم ۔ کہ ہست بارگہِ شاہ قطب ربانی
اگر نصیر شود بخت روشنی طلبم ۔ ز آستانِ حضورِ چراغ نورانی
بر آستانہ کہ در یمن ہمسر طور است ۔ کنم کلام بہ پیش کلیمِ ربّانی
بہ فخرِ ہر دو جہاں رفتہ یاوری طلبم ۔ کنم دو دیدہ منوّر زحسنِ رحمانی
منم کہ مستِ الستی زبادۂ عشقم ۔ چرا نہ پائے تو بوسم کہ شاہِ مستانی

منم کہ طوق غلامیت در گلو دارم — منم ز حلقہ بگوشانِ تو نیک میدانی
منم بباغ تو نو بادۂ حدیقۂ چشت — حفاظتم بکن ازتند بادِ طوفانی
مرید تو شدہ محصورِ لشکرِ اعدا — بہ لشکرِ بندۂ تو ہست فوجِ شیطانی
بدرگہ تو کنم الغیاث اے شاہا — ز شر لشکر اعدا مرا تو برہانی
کجاست حضرتِ اقبال تا ز حالِ من — خبر دہد بہ حضورِ جنابِ سلطانی
مپرس چیست سوالم تو اے شہِ عالی — کہ حاجتِ من بیچارہ خوب میدانی
مجال و تاب ندارم کہ عرضِ حال کنم — کہ اشکِ دیدۂ من کردہ زورِ طغیانی
ز فیضِ عامِ تو اے شاہِ من تعجب نیست — اگر بمورِ ضعیفی دہی سلیمانی
بیان وصفِ تو گفتن ز بندہ ممکن نیست — کہ من ہر آنچہ بگویم تو برتر از آنی
مراد بود کہ یک چند عرضِ حال کنم — وگرنہ نیست مرا دعوئے سخندانی

بسوئے چشتیِ خستہ جگر نگاہے کن
کہ حالِ بندہ ز تو ہیچ نیست پنہانی

